

D ů v o d y:

Pokud stěžovatelka upírá poddlužnici oprávnění k rekursu proti povolení exekuce nelze s ní ovšem souhlasiti. Poddlužníku přísluší podle čtvrtého odstavce § 294 ex. ř. právo k rekursu do usnesení povolujícího exekuci, odporuje-li povolení zákonu (čís. 3983 sb. n. s.). Tomuto požadavku vyhověla formálně poddlužnice, neboť v rekursu vytkla, že povolení exekuce je nepřipustné, ana vymáhající věřitelka neosvědčila, že dlužník nabyt nového jmění, ačkoliv vykonal vyjevovací přísahu v ten rozum, že nedostává od poddlužnice mzdy, a pak že výživné za dobu od 1. října 1922 do 31. března 1924 jest promlčeno.

Stěžovatelce jest však přisvědčiti potud, pokud napadá usnesení rekursního soudu po věcné stránce. K výtce poddlužnice, že nárok na výživné jest částečně promlčen, nebylo lze již z toho důvodu přihlížeti, že soud, povolující exekuci, jest vázán údaji exekučního návrhu (§ 3 a 54 ex. ř.) a nepřisluší mu zkoumati, zda pohledávka, jsoucí předmětem exekuce, trvá po právu; stačí, když byla v exekučním návrhu přesně označena číselně i co do právního důvodu a osoby poddlužníka. Neobstojí ani námitka poddlužnice, že nelze podle § 49 ex. ř. povolit novou exekuci proti dlužníkovi, an vykonal dne 8. března 1927 vyjevovací přísahu v ten rozum, že nedostává mzdy od poddlužnice, a vymáhající věřitelka neosvědčila v exekučním návrhu, že dlužník nabyt po té době nového jmění. Ustanovení § 49 ex. ř. jest výjimečným předpisem, jehož lze použiti jen pro případ v zákoně výslovně stanovený, totiž jen tehdy, když jde o otázku, za jakých předpokladů jest dlužník, který vykonal vyjevovací přísahu podle § 47 ex. ř., zavázán opětně ji vykonati. Nelze ho proto použiti obdobně v případě, o nějž tuto jde. V zákoně také není ustanovení, podle něhož by byl vymáhající věřitel v případě, že dlužník vykonal vyjevovací přísahu, povinen osvědčiti v návrhu exekučním, že dlužník nabyt nového jmění. Předpoklady návrhu exekučního jsou přesně uvedeny v § 54 ex. ř. a jen těch jest vymáhajícímu věřiteli dbáti. Rekursní soud vyhověl tudíž neprávem rekursu poddlužnice proti usnesení prvního soudu.

Čís. 7378.

Návrh, by byla povolena exekuce zabavením a přikázáním jedné třetiny všech příjmů a provisí, jež má dlužník u zaměstnavatele, jest neurčitým. Ohledně provisí dlužno jmenovitě v návrhu uvést, že jde o provise, které si dlužník již zasloužil nebo které tvoří součást jeho služebního platu.

(Rozh. ze dne 3. října 1927, R I 841/27.)

K vydobytí peněžité pohledávky navrhl vymáhající věřitel exekuci zabavením a přikázáním jedné třetiny všech příjmů a provisí, jež má dlužník u firmy Gustav A. S o u d p r v é s t o l i c e exekuci povolil, r e k u r s n í

s o u d exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Podle § 54, čís. 3 ex. ř. musí exekuční návrh obsahovati vše, co podle povahy případu jest důležité pro nařízení, jež soud povolující neb exekuční má vydati pro vedení exekuce. Vzhledem k předpisu zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 2. července 1924, čís. 177 sb. z. a n., měla vymáhající strana v návrhu určitě vyznačiti, na jaké dlužníkovy příjmy vede exekuci. Tomuto však nevyhověla, neboť slovo »příjmy« je příliš širokým pojmem, zejména, není-li ani naznačeno, že jde o platy služební, takže soud nemá spolehlivého podkladu pro posouzení, zda jsou tu podmínky povolení exekuce. Není přípustno zabavení příjmů, jež nebyly označeny přesně ani co do právní povahy ani co do výše a splatnosti, a nebyly-li vůbec udány okolnosti podmiňující a omezující zabavitelnost. Nepřípustnou jest i exekuce zabavením provise, není-li tvrzeno, že jde o splatné již částky na provisi z hrubého obrátu v trvalém poměru služebním. Dlužník označen jest v návrhu jako »zástupce«. Ani ze slova »příjmy« ani ze slova »provis« není zřejmo, zda jde o poměr služební a o pevné platy. Provisi nelze považovati za pohledávku ze služného ani za pohledávku záležející v opětujících se důchodech podle § 299 ex. ř., poněvadž provise v budoucnosti splatné závisejí na naprosto ještě neurčitým sprostředkování jednotlivých, předem zcela nejistých obchodů, jsou tedy i co do výše neurčité, neboť provise není stálým platem, nýbrž odměnou za sprostředkování obchodů případu k případu. Byla proto exekuce neprávem povolena na základě nedostatečného návrhu, odporujícího předpisu § 54, čís. 3 ex. ř.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Právem vyslovil rekursní soud, že vymáhající věřitelka nevyhověla ustanovení § 54 čís. 3 ex. ř., neudavši v návrhu vše, co jest v tomto případě důležité pro nařízení, jež soud povolující neb exekuční má vydati pro vedení exekuce. Vymáhající věřitelka navrhla exekuci zabavením a příkázáním $\frac{1}{3}$ všech příjmů a provisi, jež má dlužník u firmy Gustav A. Výraz »všech příjmů« jest příliš neurčitým, neboť může zahrnovati nejen služební platy, nýbrž i jakékoliv jiné příjmy neb důchody. Avšak již v zájmu otázky, zda exekuci na ten či onen druh dlužníkových příjmů lze vůbec nebo s jakým obmezením povolit a provést, měla vymáhající věřitelka již v návrhu přesně označiti, zda se jedná o služební platy dlužníkovy. Že jde o služební platy, není určitě vyjádřeno výrazem »všech příjmů«, kterýžto pojem jest zajisté mnohem širší. Tomu, že se vede exekuce na příjmy ze služebního poměru dlužníkovy, nenasvědčuje dostatečně ani to, že stěžovatelka obmezuje exekuci, o jejíž povolení zažádala, na $\frac{1}{3}$ s tím, že dlužníkovi musí zůstat 6.000 Kč volných. Jak již řečeno, pojem »všech příjmů« zahrnuje i příjmy, jež jsou snad z exekuce vůbec vyňaty. Uvádí-li vymáhající věřitelka poddlužníka jako zaměstnavatele, může přece dlužník býti k němu též v poměru, jenž není poměrem služebním, a sama také označuje ve svém návrhu dlužníka

jako »zástupce«. Jest tedy potřebí, by návrh na povolení exekuce na pohledávky nebo platy obsahoval podle § 54 čis. 3, §§ 294 a 299 ex. ř. a zákona ze dne 15. dubna 1920, čis. 314 sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 2. července 1924, čis. 177 sb. z. a n. též označení pohledávky nebo služebního platu co do druhu a rozsahu (rozh. čis. 5335 a 4796 sb. nejv. s.). Podobně jest tomu též, pokud se týče navrhovaného zabavení a přikázání provisi dlužníkůvých. Podle § 294 ex. ř. nelze povolit zabavení pohledávek, které teprve v budoucnosti vzniknou. Jde-li o provisi za obchody sprostředkované případu k případu, je vyloučena exekuce na částky dosud nezasloužené. Jen tehdy lze ji povolit, je-li provise součástíkou odměny poskytované zaměstnavatelem dlužníkovi ve služebním poměru, třeba její výše je neurčitá. Exekuční návrh jest tudíž neurčitý, není-li v něm uvedeno, že jde o provise, které si dlužník již zasloužil aneb které tvoří součást jeho služebního platu. Též tomuto požadavku nevyhověl vymáhající věřitel a proto vším právem zamítl rekursní soud jeho návrh.

Čís. 7379.

Tabáční a kolkovní provise trafikantova není služebním platem, nýbrž bonifikací při nákupu trafikátů a kolků. Exekuce na provisi nepodléhá obmezení § 1 zákona ze dne 15. dubna 1920, čis. 314 sb. z. a n. Dekret dvorské kanceláře ze dne 13. října 1844, čis. 840 sb. z. s., jímž byla připuštěna exekuce proti prodavačům tabáku a kolků v drobném, nebyl dotčen předpisy exekučního řádu ze dne 27. května 1896, čis. 79 ř. zák.

(Rozh. ze dne 3. října 1927, R II 326/27.)

Soud první stolice povolil k vydobytí peněžité pohledávky exekuci zabavením a přikázáním celé provise trafikantovy penízem plus minus 600 Kč, kterou dlužník pobíral z prodeje tabáku a kolků. Rekursní soud změnil k dlužníkovu rekursu napadené usnesení v ten rozum, že se pro vymáhanou pohledávku povoluje exekuce zabavením a přikázáním k vybrání jedné třetiny provise příslušející dlužníku z prodeje tabáku a kolků penízem plus 600 Kč, s tím, že dlužníku musí zůstatí volným roční příjem 6.000 Kč. Důvody: Napadeným usnesením byla povolena exekuce zabavením a přikázáním k vybrání celé provise plus minus 600 Kč, kterou pobírá povinná strana z prodeje tabáku a kolků. Jedná se o plat, který přísluší straně povinné jako skladníku tabáku, pokud se týče jako prodavači tabáku. Tento plat jest arcit' placen ve formě provise. To však nic nemění na povaze tohoto platu. Povoluje exekuci nedbal první soud ustanovení § 1 zákona ze dne 15. dubna 1920, čis. 314 sb. z. a n., podle něhož může býti exekucí zabavena toliko $\frac{1}{3}$ platu vždy však tak, že dlužníku musí zůstatí volným roční příjem 6.000 Kč.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.